

KAKO SEM POSTAL ...

Njena žalost je padla z balkona in se razletela, zato je potrebovala novo žalost. Ko sem šel z njo na tržnico, so bile cene nezaslišane, zato sem ji svetoval, naj kupi rabljeno žalost. Našla sva eno v odličnem stanju, čeprav malce veliko. Kot nama je povedal prodajalec, je pripadala mlademu pesniku, ki se je prejšnje poletje ubil. Ta žalost ji je bila všeč, zato sva sklenila, da jo vzameva. S prodajalcem sva se pregovarjala za ceno in rekel je, da nama, če kupiva žalost, podari stisko iz šestdesetih. Privolila sva in bil sem vesel te nenadejane stiske. Zaslutila je to in rekla: »Tvoja je«. Vzel sem jo, si jo dal v torbo in sva odšla. Zvečer sem se spomnil, jo vzel iz torbe in si jo podrobno ogledal. Kljub polstoletni rabi je bila visoke kakovosti in v izvrstnem stanju. Prodajalec se njene vrednosti gotovo ni zavedal, sicer nama je ne bi dal v zameno za nakup manj kakovostne žalosti mladega pesnika. Od vsega pa me je najbolj razveselilo, da je šlo za eksistencialistično stisko, natančno izdelano, z izjemno prefinjenimi in lepimi detajli. Pripadati je morala razumniku enciklopedičnega znanja ali pa nekdanjemu zaporniku. Začel sem jo uporabljati in nespečnost je postala moja stalna spremljevalka. Postal sem vnet podpornik mirovnih pogajanj in prenehal obiskovati sorodnike. Na mojih knjižnih policah je bilo vse več spominke proze in nisem več javno izrekal mnenj, le izjemoma. Človeška bitja so zame postala dragocenejša od narodov in začel sem čutiti splošno z dolgočasnost, najbolj pa sem opazil, da sem postal pesnik.

Ghayath Almadhoun

Translated from English by Andrej Peric